

Alena Kuzmová

The Bitter Taste of Revenge

Hořká chuť pomsty

Dvojjazyčné anglicko-české povídky
zpracované podle skutečných příběhů

The Bitter Taste of Revenge

Hořká chuť pomsty

Dvojjazyčné anglicko-české povídky
zpracované podle skutečných příběhů

Pro pokročilé studenty anglického jazyka

Alena Kuzmová

OBSAH

PŘEDMLUVA KE ČTENÁŘŮM	4
INTRODUCTION	6
ÚVOD	8
I MUST GET EVEN WITH YOU	10
MUSÍM SE TI POMSTÍT	17
YOU'LL KNOW MY LONELINESS	32
POZNÁŠ MOU SAMOTU	39
FAILED REVENGE	54
NEPOVEDENÁ POMSTA	60
COMPLICATED RELATIONS	76
SPLETITÉ VZTAHY	81
I WISH YOUR DEATH	94
PŘEJI SI TVOU SMRT	99
THE BURDEN OF FATE	112
BŘÍMĚ OSUDU	120
A JUST SENTENCE	136
SPRAVEDLIVÝ ORTEL	143
MEETING SENIORS	161
SRAZ MATURANTŮ	166
REVENGE WILL SOOTHE MY SORROW	180
POMSTA UTÍŠÍ MŮJ ŽAL	185
CRUEL SATISFACTION	198
KRUTÉ ZADOSTIUČINĚNÍ	203
PHRASAL VERBS / FRÁZOVÁ SLOVESA	216
ENGLISH IDIOMS / ANGLICKÉ IDIOMY	229
KEY TO EXERCISES / KLÍČ KE CVIČENÍM	234
PRAMENY:	251
COPYRIGHT	252

Předmluva ke čtenářům

Tato kniha povídek vznikla na podkladě soudních případů a je určena pokročilým studentům anglického jazyka. Lze ji zařadit mezi knihy zjednodušené četby (*simplified reading*), které jsou vhodným doplňkovým materiálem při studiu angličtiny.

Cílem knihy je kromě poutavé četby autentických příběhů poskytnout čtenářům možnost zopakovat si gramatiku a prohloubit si slovní zásobu o celou řadu zajímavých frází a anglických idiomů. Anglické povídky jsou doplněny českým překladem, což umožňuje studentům překládat text nejprve z angličtiny do češtiny a potom naopak a svou verzi překladu si hned porovnat s textem v knize. Povídky dále provází kontrolní otázky na porozumění četbě či podněty k samostatnému ústnímu projevu. Za každou povídkou jsou stručně vysvětleny klíčové gramatické jevy, které jsou doplněny vzorovými větami z textu povídky. Vybraná frázová slovesa slouží k jejich snadnějšímu nácviku a zapamatování. Frázová slovesa i gramatické formy vysvětlené v dané kapitole si mohou studenti procvičit v řadě následujících gramatických cvičení. Řešení ke cvičením jsou uvedena v klíči na konci knihy.

Osudy osob, které prožily následující příběhy, jsou poprvé publikovány v knižní podobě. Přestože povídky nemají právě veselý děj a končí tragicky, jistě zaujmou čtenáře, kteří čtou rádi poutavé

příběhy plné emocí, jež zinscenoval sám život.

Příjemnou četbu a práci s knihou vám přeje

Alena Kuzmová

Introduction

Vindictiveness doesn't exactly belong among the good human qualities that we can be proud of. It lurks hidden deep down in each of us waiting for a possible impulse to rise to the surface. Which of us has never had a strong desire to get even with someone?

Perhaps it's just fate itself which treats us so unjustly and ruthlessly and stirs up our thirst to take revenge even on innocent people. We aren't able to soothe the feelings of harm and anger for someone who's done us wrong; our soul is hurt and we are sure that revenge is the only cure for our sorrow. We crave the person to feel the same agony. However, sometimes we lose control of our bad action and we hurt someone much more than we intended. Sometimes we just act on the spur of the moment and we commit something that we regret immediately afterwards. Our thirst for revenge can even be so destructive that along with our victim we destroy ourselves. Frequently we fall into the hole that we've dug out for someone else. We've been spinning a web of revenge for a long time but when everything is over, we don't feel the long-desired relief that we had expected. On the contrary, the feelings of emptiness and infinite misery flood our soul.

These mentioned aspects of revenge are reflected in the following stories. We hope that the unhappy fates of these people will warn

those who are just toying with the idea of revenge.

After all, if we've decided to take revenge on somebody, it means that evil has triumphed over good and forgiveness in our hearts. We are wrong to think that we'd be gutless if we didn't get our own back. In fact, forgiveness calls for much bigger bravery and our mental strength. Unlike revenge, forgiveness gives us a chance to find a new and better way to go, no matter how much we've been hurt. Anyway, love and respect for life and our heartfelt forgiveness are the true starting points even in the most severe situations of our life.

Úvod

Pomstychtivost nepatří právě mezi dobré lidské vlastnosti, na které můžeme být pyšní. Číhá skrytá v hloubi duše každého z nás a čeká na vhodný podnět, aby vyplula na povrch. Kdo z nás nikdy nezatoužil někomu se pomstít?

Možná je to jen osud sám, který se k nám chová tak nespravedlivě a krutě a vzbudí naši touhu pomstít se dokonce i nevinným lidem. Nejsme schopni utišit pocity ublížení a hněvu k někomu, kdo nám udělal něco zlého; naše duše je zraněná a jsme přesvědčeni, že pomsta je jediným lékem na naši bolest. Prahne po tom, aby ten člověk pocítil stejné utrpení. Někdy se nám však náš zlý čin vymkne z rukou a ublížíme někomu mnohem víc, než jsme zamýšleli. Občas jednáme pouze impulzivně a dopustíme se něčeho, čeho vzápětí litujeme. Naše touha po pomstě může být dokonce tak destruktivní, že spolu se svou obětí zničíme sami sebe. Mnohdy spadneme do jámy, kterou jsme vykopali pro někoho jiného. Dlouhý čas spřádáme síť pomsty, ale když je po všem, necítíme tu vytouženou úlevu, kterou jsme očekávali. Naopak, naši duši zaplaví pocity prázdnoty a nekonečného neštěstí.

Tyto zmíněné aspekty pomsty se odrážejí v následujících povídkách. Kéž nešťastné osudy těchto lidí varují ty, kteří si právě pohrávají s myšlenkou na pomstu.

Vždyť jestliže jsme se rozhodli někomu se pomstít, znamená to, že

v našem nitru zvítězilo zlo nad dobrem a odpuštěním. Mýlíme se, když si myslíme, že bychom byli zbabělí, kdybychom se nepomstili. Ve skutečnosti odpuštění vyžaduje mnohem větší statečnost a naši mentální sílu. Na rozdíl od pomsty odpuštění nám dává šanci najít novou a lepší cestu, jakkoli moc nám bylo ublíženo. Každopádně láska a úcta k životu a naše upřímné odpuštění jsou tím pravým východiskem dokonce i v nejtěžších situacích našeho života.

I Must Get Even with You

Jim had been fond of drawing designs of various buildings even as early as when he was a pupil at basic school. At the beginning he drew small houses, but gradually he started to invent bigger and more complicated buildings. At grammar school he was already quite clear in his mind about his future career. He wanted to become a first-rate architect and he enthusiastically abandoned himself to this idea. In spirit he visualized that one day he would stand in the lead of the most eminent specialists in this branch. He dreamt of designing buildings for leading companies and winning recognition.

Later at university, right during the early studies, Jim captured his professors with his first student designs. His talent was distinctive and he belonged among the best students of his class. Then one of Jim's colleagues, Paul, started to tread on his heels. Jim knew that Paul was a dangerous rival for him. However, it couldn't ruin his self-assurance. Jim wanted to graduate from university with outstanding results. He wanted to show that he was head and shoulders above the other students.

Unlike Jim, Paul didn't show anybody his superiority. In spite of the fact that his designs were as good as Jim's, he was discreet and humble. Jim came to realize that Paul could become his stiff competitor one day. That's why he decided it would be better to enter

into an alliance with him. At the beginning he only passed himself off as Paul's friend, but gradually the boys became real friends. Thinking about their future career, they planned to set up their joint studio after finishing their studies. They were both quite confident of their abilities and believed in their success firmly. They were sure there wouldn't be any competitors to endanger their joint target.

In the last year of their studies, their university announced a competition for the best project of the departmental library. All students set to work keenly. Each of them desired their project to be the best and imagined their name as the author of the design being connected with his school for ever. Jim and Paul buckled down to their work. They had no doubts that it would be just one of them that would carry off the victor's palm at last. At the very beginning, they agreed that they wouldn't show their work to one another until it was quite finished. Each of the designs had to be entirely original and the boys didn't want to influence each other.

The work on this project, however, was gradually changing into a nightmare for Jim. He threw out every idea beforehand for he didn't feel it pretty original. He spent long evenings struggling with his project and at night he woke up with horror that his project would only be average and uninteresting. Annoyed and with increasing anxiety he watched Paul as he was in a good mood and he exuded a lot of energy. 'Paul must have invented something remarkable, something that will make him the winner,' he thought. 'And I still don't have the right idea.' Finally, one evening, when filling his wastepaper basket with another unsuccessful design, Jim hit upon an

idea. At that moment the ideal appearance of their student's library flashed through his mind. Jim started to draw feverishly and his desk was little by little covered with new pictures. He fell asleep towards the morning happy and satisfied. He felt self-confident again after a long time. He'd thought out and drawn the best library that their university could get.

Jim slept fast. He didn't hear Paul's knocking at the door later in the morning and he didn't even wake up when Paul entered his room. Paul spotted Jim's drawings almost immediately. He was staring at them for a while as if he were under a spell. Then he took one of the pictures from the desk to have a look at it in more detail. 'I must admit Jim's design towers head and shoulders above everything that I've invented so far,' he thought with bitterness. He swiftly put the picture into his pocket, let Jim sleep and slipped out of his room. On that day Paul didn't go to his classes. Having locked himself in his room, he started working fiercely. He was improving Jim's project till midnight and then kept on working on it through a few following days. 'I'll hand in my work ahead of time,' he determined. 'I must be the first to submit it so that everybody believes that the design is mine. Jim will be he who's cribbed.'

Jim didn't boast about his design to anybody. He handed over his work, trusting that it'd be the best and win. However, the stronger his confidence was, the more terrible his disillusionment was. He was utterly shocked and couldn't believe his ears when his professor was giving him his project back saying: "I'm afraid, I can't accept your design. The thing is, it's almost identical with a design which was

submitted a long time before yours. I'm really sorry but I can't admit your project for the competition. It's been cribbed." Jim was stunned and quite speechless. He left his professor's office in a daze. He still wasn't able to believe what his professor had just told him. 'How could this have happened?' he asked himself uncomprehendingly. 'It's quite impossible that someone else had the same idea,' he doubted. 'I just can't believe it. I must get to the bottom of it. At first I'll have a word with Paul about it,' he made up his mind. Unhappily, on the next day Jim heard that Paul had been asked abroad by his parents and he wouldn't be back before the announcement of the winning project.

For a few following weeks, Jim felt as if he were in a nightmare. Confused ideas were churning around in his head and the unanswered question of 'how this could have happened' tortured him and didn't leave him in peace. Then finally there was the day when the winner of the competition was announced and Jim's feelings of uncertainty and suspense gave place to terrible disappointment. The result was shattering. The author of the winning project, which looked almost the same as Jim's, was Paul.

'So it was he who robbed me,' Jim got the message finally. 'He robbed me of my work and the victory. He trampled on my confidence in him,' he thought with bitterness and anger. Jim felt he urgently needed to rinse down all his anger and pain. On the way from school he camped out in a pub and got drunk. Then he determined to go round to Paul. 'I know what I'll tell him,' it pulsed in his head. 'I'll tell everybody that he was the thief. I'm sure there will be somebody who'll believe me.' However, Paul didn't even let Jim

in.

“I have nothing to talk to you about,” he replied after Jim had snapped at him in the doorway. “After the graduation we’ll leave this town anyway and most probably we’ll never meet again. The joint venture was only one of our boyish ideas. Now both of us must find our feet.”

And sure enough, no sooner had Paul put his degree certificate into his pocket than he left for the airport and flew abroad again. His parents had offered him to live with them in their house and to start his career comfortably. As the best student he was received with the open arms of the world of architecture.

Jim stayed living in Prague. As a beginner he fought his way through for some time but soon one of his more experienced colleagues noticed his abilities and invited him to their team. Sadly, the feeling of a glaring injustice had settled into a corner of Jim’s mind and it didn’t fade even a few years after his graduation. Deep down he kept on carrying the seed of hatred for Paul, who’d betrayed and robbed him.

Then one day, years later, a chance threw Paul and Jim together. At that time they were both successful specialists in their profession. Paul looked as if nothing bad had happened between them. He even invited Jim for a drink. Jim said yes to his invitation but when they were sitting together over their glasses of wine, the old seed of hatred in his heart started to burgeon again.

One bottle soon followed another and when they left the night club at last, they were both soundly drunk. “You are really my best

friend,” Paul told Jim embracing him and partly leaning against him when reeling drunkenly down the road. “Hope our old argument has been set aside. Now we can be good friends again, as good as when we were young. How does it strike you?” Paul asked Jim.

“Quite so!” answered Jim. “Everything bad has blown over,” he assured Paul but deep down he felt how false his words sounded. Maybe Paul himself believed them. Jim, however, knew clearly that Paul would never be his friend any more. It suddenly struck him: ‘Now it is the best moment for me to take my revenge.’

Paul had drunk much more than Jim. He could hardly walk. Jim pulled him away to a secluded place behind a few dustbins in a dark street. Paul was slowly falling asleep and every now and then only mumbled something indistinctly and laughed drunkenly. Contemplating revenge, Jim suddenly sobered up. When Paul had slid down to the ground and started snoring, Jim took off his woollen coat and cashmere sweater and only in his shirtsleeves he put him onto the frozen snow. Paul turned over on his back and continued sleeping. Then Jim threw Paul’s things, including his bulging wallet, into a dustbin and started leaving. He only glanced back one last time. The dark sky was ablaze with millions of stars. ‘This night’s going to be frosty,’ he said to himself contentedly. In the last few days the temperature had dropped low below freezing point. ‘Now he’s going to pay me dearly for the old injustice,’ he thought with a pleasant feeling of satisfaction. ‘Finally our old scores will be settled; I reckon at least in part,’ he tried to realize whether that punishment was adequate for Paul.

Jim was walking away down the dark street, warming up his numbed hands in the pockets of his winter coat. 'There's a nasty awakening in store for him,' he smiled spitefully. He was quite content with himself. At that moment, however, he didn't have the faintest idea that Paul wouldn't experience any other morning any more.

Musím se ti pomstít

Jakub rád maloval návrhy různých budov dokonce už jako žák základní školy. Zpočátku kreslil malé domky, ale postupně začal vymýšlet větší a složitější budovy. Jako student gymnázia měl už docela jasno v tom, jaká bude jeho budoucí kariéra. Chtěl se stát vynikajícím architektem a této myšlence se oddal s vášnivým zaujetím. V duchu si představoval, že se jednou postaví do čela předních odborníků v této profesi. Snil o tom, že bude navrhovat budovy pro významné firmy a bude sklízet uznání.

Později na univerzitě, hned během počátečních studií, Jakub zaujal profesory svými prvními studentskými návrhy. Jeho talent byl výrazný a patřil mezi nejlepší studenty svého ročníku. Potom jeden z Jakubových kolegů, Pavel, mu začal šlapat na paty. Jakub věděl, že Pavel je pro něj nebezpečným soupeřem. Avšak nemohlo to zničit jeho sebejistotu. Jakub chtěl ukončit univerzitu s vynikajícími výsledky. Chtěl ukázat, že vysoko převyšuje ostatní studenty.

Na rozdíl od Jakuba Pavel nikomu nedával najevo svou převahu. Přestože jeho návrhy byly stejně dobré jako Jakubovy, choval se nenápadně a skromně. Jakub si postupně uvědomoval, že by se Pavel jednou mohl stát jeho ostrým konkurentem. Proto se rozhodl, že bude lepší navázat s ním spojenectví. Na začátku jenom předstíral, že je Pavlův kamarád, ale postupně se chlapci stali opravdovými přáteli.

Když přemýšleli o své budoucí kariéře, plánovali, že po ukončení studií založí svůj společný ateliér. Oba si byli zcela vědomi svých schopností a věřili pevně ve svůj úspěch. Byli si jisti, že nebudou mít žádnou konkurenci, která by ohrozila jejich společný cíl.

V posledním ročníku studia jejich univerzita vyhlásila soutěž o nejlepší projekt knihovny katedry. Všichni studenti se pustili s nadšením do práce. Každý z nich toužil, aby jeho projekt byl nejlepší, a představoval si, že jeho jméno jako autora návrhu bude spojeno navždy s jeho školou. Jakub a Pavel se pustili s plným nasazením do práce. Nepochybovali, že to bude právě jeden z nich, kdo si nakonec odnese palmu vítězství. Na samém začátku se dohodli, že jeden druhému neukážou svou práci, dokud nebude úplně dokončená. Každý návrh musel být zcela originální a chlapci se nechtěli navzájem ovlivňovat.

Pro Jakuba se však práce na tomto projektu začala měnit v noční můru. Předem zavrhl každý nápad, neboť se mu nezdál dost originální. Dlouhé večery se mořil nad projektem a v noci se budil hrůzou, že jeho projekt bude jenom průměrný a nezajímavý. Rozmrzelý a se vzrůstající úzkostí pozoroval Pavla, jak je v dobré náladě a že z něj vyzařuje spousta energie. ‚Pavel určitě vymyslel něco pozoruhodného, něco, co mu přinese vítězství,‘ myslil si. ‚A já pořád nemám ten správný nápad.‘ Konečně jednoho večera, když házel do koše další nepovedený návrh, dostal Jakub nápad. V tu chvíli mu hlavou probleskla ideální podoba jejich studentské knihovny. Jakub začal horečně kreslit a jeho psací stůl se pozvolna pokrýval novými obrázky. Usnul až k ránu šťastný a spokojený. Po dlouhé době se zase cítil

sebevědomý. Vymyslel a nakreslil tu nejlepší knihovnu, jakou jejich univerzita mohla dostat.

Jakub spal tvrdě. Neslyšel, když později ráno Pavel zaklepal na dveře, a dokonce se nevybudil, ani když Pavel vstoupil do jeho pokoje. Pavel si všiml Jakubových kreseb téměř ihned. Chvíli na ně zíral, jakoby byl uhranutý. Potom vzal jeden z obrázků ze stolu, aby si ho prohlédl podrobněji. „Musím přiznat, že Jakubův návrh daleko strčí do kapsy všechno, co jsem dosud vymyslel,“ pomyslel si s hořkostí. Pohotově dal obrázek do kapsy, nechal Jakuba spát a vytratil se z jeho pokoje. Toho dne Pavel nešel na přednášky. Když se zamkl ve svém pokoji, začal urputně pracovat. Vylepšoval Jakubův projekt až do půlnoci a potom pokračoval v práci na něm bez přestávky během několika příštích dnů. „Odevzdám svou práci před termínem,“ rozhodl se. „Musím ji odevzdat jako první, aby každý věřil, že návrh je můj. Jakub bude ten, kdo opisoval.“

Jakub se nikomu svým návrhem nepochlubil. Odevzdal svou práci a věřil, že bude nejlepší a zvítězí. Čím silnější však byla jeho víra, tím hroznější bylo jeho vystřízlivění. Byl naprosto v šoku a nemohl uvěřit svým uším, když mu profesor vrátil jeho projekt se slovy: „Bohužel, nemohu váš návrh přijmout. Jde o to, že je téměř shodný s návrhem, který byl předložen dávno před vaším. Je mi opravdu líto, ale nemohu uznat váš projekt do soutěže. Je opsaný.“ Jakub byl jako opařený a neschopen říct slovo. Odešel z profesorsky pracovny jako v mrákotách. Pořád ještě nebyl schopen uvěřit tomu, co mu jeho profesor právě řekl. „Jak se to mohlo jenom stát?“ ptal se sám sebe nechápavě. „Je zcela nemožné, že někdo jiný měl stejný

nápad,‘ pochyboval. ‚Tomu prostě nemůžu uvěřit. Musím tomu přijít na kloub. Nejdřív si o tom promluvím s Pavlem,‘ rozhodl se. Bohužel příštího dne se Jakub dověděl, že Pavel byl pozván svými rodiči do ciziny a nevrátí se před vyhlášením vítězného projektu.

Během několika následujících týdnů se Jakub cítil jako ve zlém snu. Hlavou se mu honily zmatené myšlenky a nezodpovězená otázka ‚jak se to mohlo stát‘ ho mučila a nedopřávala mu klid. Pak konečně přišel den, kdy byl vyhlášen vítěz soutěže, a Jakubovy pocity nejistoty a napětí vystřídal hrozné zklamání. Výsledek byl zdrcující. Autorem vítězného projektu, který vypadal téměř stejně jako Jakubův, byl Pavel.

‚Takže to byl on, kdo mě okradl,‘ konečně došlo Jakubovi. ‚On mě okradl o mou práci a vítězství. Pošlapal mou důvěru k němu,‘ pomyslel si s hořkostí a zlostí. Jakub cítil, že nutně potřebuje spláchnout svou zlost a bolest. Cestou ze školy zapadl do hospody a opil se. Pak se odhodlal zajít za Pavlem. ‚Vím, co mu povím,‘ bušilo mu v hlavě. ‚Řeknu každému, že je zloděj. Jsem si jistý, že se najde někdo, kdo mi uvěří.‘ Ale Pavel mu ani nedovolil vstoupit.

„Nemám si s tebou o čem povídat,“ odpověděl, když se na něho Jakub obořil ve dveřích. „Po promoci stejně odejdeme z města a nejspíš se už nikdy nesetkáme. Ta společná firma byl jen jeden z našich klukovských nápadů. Teď se oba musíme postavit na vlastní nohy.“

A opravdu, sotvaže Pavel strčil svůj diplom do kapsy, odjel na letiště a znovu odletěl do ciziny. Jeho rodiče mu nabídli, aby s nimi bydlel v jejich domě a začal pohodlně svou kariéru. Jako nejlepšimu

studentovi mu svět architektury otevíral svou náruč.

Jakub zůstal v Praze. Jako nováček si nějaký čas probíjel svou cestu, ale brzy si jeden z jeho zkušenějších kolegů všiml jeho talentu a přizval ho ke společné práci. Bohužel, pocit do nebe volající křivdy se usadil v skrytu Jakubovy duše a nezmizel ani několik roků po jeho promoci. Někde hluboko stále nosil zárodek nenávisti k Pavlovi, který ho zradil a okradl.

Pak jednoho dne po letech náhoda svedla Pavla a Jakuba zase dohromady. Tou dobou už byli oba úspěšnými odborníky ve své profesi. Pavel se tvářil, jakoby se mezi nimi nestalo nic zlého. Dokonce pozval Jakuba na skleničku. Jakub přijal jeho pozvání, ale když seděli spolu u sklenky vína, staré semínko nenávisti v nitru jeho duše začalo zase pučet.

Jedna láhev brzy vystřídal druhou, a když konečně opustili noční klub, byli oba notně opilí. „Ty jsi opravdu můj nejlepší kamarád,“ řekl Pavel Jakobovi, když ho objímal a částečně se o něho opíral při své vrávoravé chůzi ulicí. „Doufám, že náš dřívější spor je pochovaný. Teď můžeme být zase dobří kamarádi, jako když jsme byli mladí. Co ty na to?“ Pavel se otázel Jakuba.

„Jasně,“ odpověděl Jakub. „Všechno zlé už pominulo,“ ujišťoval Pavla, ale v hloubi duše cítil, jak falešně znějí jeho slova. Pavel jim možná i věřil. Avšak Jakub věděl jasně, že Pavel už nikdy jeho kamarád nebude. Náhle ho napadlo: ‚Teď je ten nejlepší okamžik, abych se pomstil.‘

Pavel toho vypil mnohem víc než Jakub. Skoro nemohl jít. Jakub ho odvedl na osamělé místo za několika popelnicemi v jedné temné

ulici. Pavel už pomalu usínal a občas jen něco nesrozumitelně zamumlal a opilecky se zasmál. Se svou myšlenkou na pomstu Jakub náhle vystřízlivěl. Když se Pavel sesunul k zemi a začal chrápat, Jakub mu sundal vlněný kabát a kašmírový svetr a jenom v košili ho položil na zamrzlý sníh. Pavel se otočil na záda a spal dál. Potom Jakub hodil Pavlovy věci včetně jeho nadité peněženky do popelnice a pomalu odcházel. Jenom se ještě jednou naposledy ohlédl. Temné nebe zářilo milióny hvězd. ‚Tato noc bude mrazivá,‘ řekl si pro sebe spokojeně. V posledních několika dnech teplota klesla nízko pod bod mrazu. ‚Teď mi draze zaplatí za starou křivdu,‘ pomyslel si s příjemným pocitem zadostiučinění. ‚Konečně budou naše staré účty vyrovnány; myslím, že alespoň částečně,‘ snažil se ujasnit si, zdali je tento trest pro Pavla dostačující.

Jakub odcházel tmavou ulicí a zahříval si prokřehlé ruce v kapsách svého zimníku. ‚Čeká ho nepříjemné probuzení,‘ usmál se škodolibě. Byl se sebou zcela spokojený. V tu chvíli ale neměl nejmenší tušení, že Pavel se už žádného dalšího rána nedočká.

Points for understanding:

1. When did Jim firmly decide to become an architect?
2. What was the reason for Jim wanting to make friends with Paul?
3. **They had no doubts that it would be just one of them that would carry off the victor's palm at last.**
What did the victory that the boys were struggling for concern?
4. Why did the work on the project change into a nightmare for Jim?
5. **'I must admit Jim's design towers head and shoulders above everything that I've invented so far.'**
What did Paul actually feel contemplating like that?
6. Why did Paul have to hand in his project ahead of time?
7. **'I must get to the bottom of it.'**
 - a) What did Jim actually need to find out?
 - b) When did this idea occur to him?
8. **'He trampled on my confidence in him.'**
 - a) Who was 'he'?
 - b) When did this thought cross Jim's mind?
9. **'Now it is the best moment for me to take my revenge.'**
When and on what occasion did this idea strike Jim?
10. How did Jim carry out his revenge?
11. **'There's a nasty awakening in store for him.'**
What did Jim mean by 'a nasty awakening'?

Grammar:

According to the principles of **the sequence of tenses**, the **present simple** changes to the **past simple**, future **will** changes to **would** and the **present perfect** and the **past simple** change to the **past perfect**.

*Podle pravidel časové souslednosti se mění **přítomný čas prostý** na **minulý čas prostý**, budoucí čas **will** se mění na **would** a **předpřítomný čas** a **minulý čas prostý** se mění na **předminulý čas**.*

Look at these examples:

In spirit he visualized that one day he **would** stand in the lead of the most eminent specialists in this branch.

Jim knew that Paul **was** a dangerous rival for him.

Unhappily, on the next day Jim heard that Paul **had been asked** abroad by his parents and he **wouldn't** be back before the announcement of the winning project.

Jim felt he urgently **needed** to rinse down all his anger and pain.

Modals with the past infinitives:

I could have asked = I had the opportunity to ask but I didn't.

I might have asked = I had the possibility to ask but I didn't.

I should have asked = It was my duty to ask or it would have been better if I had asked but I didn't. Now I'm sorry about that.

he must have asked = I'm certain about his asking or can't imagine an alternative.

he can't have asked = I'm certain about his not asking.

he needn't have asked = It wasn't necessary to ask but he did.

Modální slovesa s minulými infinitivy:

I could have asked = Měl jsem příležitost zeptat se, ale nezeptal jsem se. (Mohl jsem se zeptat.)

I might have asked = Měl jsem možnost zeptat se, ale nezeptal jsem se. (Mohl jsem se zeptat.)

I should have asked = Bylo mou povinností zeptat se nebo bylo by bývalo lepší, kdybych se zeptal, ale nezeptal jsem se. Teď toho lituji. (Měl jsem se zeptat.)

he must have asked = Jsem si jistý, že se zeptal. Určitě se zeptal. (neumím si představit jinou možnost)

he can't have asked = Jsem si jistý, že se nezeptal. Určitě se nezeptal.

he needn't have asked = Nebylo nutné ptát se, ale on se zeptal. (Nemusel se ptát).

Look at these examples:

'Paul **must have invented** something remarkable, something that will make him the winner,' he thought.

'How **could this have happened?**' he asked himself uncomprehendingly.

We use **present participles** to express two things that happen at the same time or when one action happens during another action.